

En, omdat zij het niet meer verwachtte, was de teleurstelling des te groter, toen dokter van Larn de volgende morgen, vóór hij uitreed, achteloos opmerkte: „o ja, Suus, d'r ligt een brief op mijn lessenaar, die moest je vanochtend naar Herzberg brengen”.

„U gaat toch zelf door 't dorp”, verdedigde Suze zich met zwakke stem.

„Als ik mijn patiënten bezoek heb ik geen tijd voor nesterijtjes en bovendien heb jij er niet mee te maken of ik toch naar 't dorp moet of niet — als ik zeg, dat je gaat, dan ga je”.

„Nou, ik zal 't wel doen”, mompelde Suze haastig om de storm te bezweren.

„Als je dat maar begrijpt”.

Toen Suze een uurtje later het Raadhuis binnenstapte, stond Herzberg in de gang met een der wethouders te praten. Haar ziende maakte hij zich haastig van den boer af en kwam verlegen Suze tegemoet.

„Kom éven binnen, toe éven?” vroeg hij, de deur van de burgemeesterskamer voor haar openend.

„Nu éven, omdat u het bent”, stemde Suze genadig toe.

„U moest mij wat gezelschap houden, ik ben hier zo eenzaam”, vervolgde hij sentimenteel.

„Dat is nu eenmaal het lot van burgemeesters in funktie”.

„Ach ja, maar straks als ik naar huis ga ben ik wéér alleen en als ik wandel wéér”.

„'n Jà, dat kan ik óók niet helpen, dan zoudt u moeten trouwen”, schertste Suze en schrok toen zelf van haar tartende woorden. God, God, daar deed ze het weer, liet ze toch ophouden, ze was gèk!

„Trouwen”, herhaalde hij haar strak aanzien tot zij kleurde van angst en van schaamte. Maar Herzberg legde haar blos anders uit, zijn ogen gingen snel heen en weer; alleen! zij waren hier alleen in de burgemeesterskamer, nu! nu! Op haar toetredend, greep hij haar handen en stootte gejaagd uit:

„u wilt — jij wilt mijn vrouwtje worden, ja? — zeg ja — zeg ja?” Hij drong dicht bij haar, voelde de frisheid van haar gezicht, staarde op haar volle rode lippen en voor hij 't wist had hij haar gekust. Suze duwde hem terug, trachtte zich los te maken, maar hij drong heftiger aan: „zeg ja, Súze, zeg ja?”

„Ja... ja”, prevelde ze toonloos, zich uit zijn armen bevrijdend; maar hij herhaalde zijn omhelzing.

„Laat me gaan — láát me”, wrong zij nu met geweld.

„Morgen zal ik...”

„Goed, ja, láát me nu?” smeekte zij en toen hij haar losliet was zij zonder een woord verdwenen.

Het kind was er zeker door overvallen, dacht Herzberg en trachtte zijn kalmte terug te krijgen.

Thuis vertelde Suze niets en was de ganse dag zo stil en nors, dat van Larn het spel verloren waande. Haar broertjes en zusjes, die nog in de stad school gingen en die zij anders gewillig met moeilijk huiswerk hielp, wees zij knorrig af en onder voorwendsel van hoofdpijn ging ze vroeg naar boven.

Zij schreide niet, hoewel zij hopeloos bedroefd was door de gedachte, dat morgen, môrgen het vreselijke zou gebeuren. Zij ging niet dadelik naar bed, maar zat met starre ogen door het raam te turen in de zwarte avond. Verloofd, Suze van Larn verloofd! Met Klaas Herzberg, Kláás. Zij lachte schor. O, haar hoofd! Klaas Herzberg — stil nu, liet ze maar niet denken. Het was nu alles voorbij, niets op de wereld was er meer voor haar. 't Moest zeker zo. Wat kon 't haar ook eigenlijk schelen? Morgen... morgen... verloofd met... o, God!

Zij sliep, kort en zwaar, en kwam de volgende dag bleek en moe beneden.

's Middags, toen zij naar boven was gegaan om haar kapsel wat op orde te brengen, zag zij, door 't raam kijkend, Herzberg komen, deftig in geklede jas en met hoge hoed.